

Dijous 19 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 18,21—19,1): Llavors Pere s'acostà, i li digué: «Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré? ¿Fins a set vegades?». Li diu Jesús: «No et dic fins a set vegades, sinó fins a setanta vegades set.

I així, el regne dels cels s'assembla a un home, un rei, que va voler passar comptes amb els seus servents. I havent començat a passar-los, li'n van portar un que devia deu mil talents. I no tenint amb què pagar, l'amo manà que fos venut ell, i la muller, i els fills, i tot el que tenia, i que se li pagués. I llançant-se el servent als seus peus, es prosternà, i li deia: “Tingues paciència amb mi i t'ho tornaré tot”. Però compadit el senyor d'aquell servent, el deixà anar i li condonà el deute. I quan sortí aquell servent, es trobà amb un dels seus companys que li devia cent denaris, i agarrant-lo l'ofegava, dient: “Torna el que deus!”. Llançant-se, doncs, als seus peus, aquell company el pregava, dient: “Tingues paciència amb mi i t'ho tornaré”. Però ell no ho volgué, sinó que anà a ficar-lo a la presó fins que tornés el deute.

Veient els seus companys el que succeïa, s'entristiren molt i anaren a contar al senyor tot el que havia passat. Aleshores el cridà el seu senyor, i li digué: “Servent malvat, tot aquell deute te l'havia condonat perquè m'ho vas suplicar. ¿No esqueia que també tu et compadissis del teu company, com jo m'he compadit de tu?”. I enrabiat el senyor, el posà a mans dels botxins fins que pagués tot el deute. Així també el meu Pare celestial farà amb vosaltres, si cadascun no perdona el seu germà de tot cor».

I s'esdevingué que, havent acabat Jesús aquests discursos, sortí de la Galilea i anà als confins de la Judea, a l'altra banda del Jordà.

«Senyor, quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré?»

Mn. Joan BLADÉ i Piñol
(Barcelona, Espanya)

Avui, preguntar «quantes vegades pecarà contra mi el meu germà, i el perdonaré?» (Mt 18,21), pot voler dir: —Aquests a qui tant estimo, els veig també amb manies i capricis que em molesten, m'importunen cada dos per tres, no em parlen... I això un dia i un altre dia. Senyor, fins quan els he d'aguantar?

Jesús contesta amb la lliçó de la paciència. En realitat, els dos col·legues coincideixen quan diuen: «Tingues paciència» (Mt 18,26.29). Mentre la intemperància del malvat, que escanya per poca cosa, li ocasiona la ruïna moral i econòmica, la paciència del rei, alhora que salva el deutor, la família i els seus béns, engrandeix la personalitat del monarca i li genera la confiança de la cort. La reacció del rei en llavis de Jesús ens recorda allò del llibre dels Salms: «Però ets tu qui dónes el perdó; per això mereixes que et venerin» (Sl 130,4).

És clar que ens hem d'oposar a la injustícia, i, si és necessari, enèrgicament (suportar el mal seria un indicatiu d'apatia o de covardia). Però la indignació és sana quan en ella no hi ha egoisme, ni ira, ni niciesa, sinó desig recte de defensar la veritat. L'autèntica paciència és la que ens porta a suportar misericordiosament la contradicció, la feblesa, les molèsties, els importunis de les persones, dels esdeveniments o de les coses. Ésser pacient equival a dominar-se un mateix. Els éssers susceptibles o violents no poden ser pacients perquè ni reflexionen ni són amos de si mateixos.

La paciència és una virtut cristiana perquè forma part del missatge del Regne del cel, i es forja en l'experiència de què tothom tenim defectes. Si Pau ens exhorta a suportar-nos els uns als altres (cf. Col 3,12-13), Pere recorda que la paciència del Senyor ens dóna l'oportunitat de salvar-nos (cf. 2Pe 3,15).

Certament, quantes vegades la paciència del bon Déu ens ha perdonat en el confessional! Set vegades? Setanta vegades set? Potser més!

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Si busques un exemple de paciència, trobaràs el millor d'ells a la Creu. Gran va ser la paciència de Crist a la creu» (Sant Tomàs d'Aquino)

-

«El Senyor es pren el seu temps. Però fins i tot Ell, en aquesta relació amb nosaltres, té molta paciència. I ens espera fins al final de la vida! Pensem en el bon lladre, que just al final, va reconèixer a Déu» (Francesc)

-

«Els laics (...) són cridats i instruïts d'una manera admirable perquè es produeixin sempre en ells els més abundosos fruits de l'Esperit. Efectivament, totes les seves obres, les pregàries i els plans apostòlics, la vida conjugal i de família, el treball diari, el repòs de l'esperit i del cos, si es realitzen en l'Esperit, àdhuc les molèsties de la vida si se suporten amb paciència, esdevenen sacrificis espirituals agradables a Déu per Jesucrist (cf. 1Pe 2,5), que ells piadosament ofereixen al Pare en la celebració de l'Eucaristia juntament amb l'ofrena del Cos del Senyor (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 901)